

בית-ליד. כלא ביטחוני. החלונות חסומים בלוחות-אסבסט. אין שמש, אין אור, אין איורור.

ככולות באויקים מאחורי הגב, והרגליים ככולות באויקים עבים. ואם היהודים יכולים לטייל כך, אין אחד מאיתנו מוכן אפילו לחשוב על זה. חוץ מזה, היציאה לעוררדין או למישפחה, גם היא כאשר הידיים קשורות מאחורי הגב, והרגליים מקושטות בשרשרות, וזה בנוסף למכות ולהשפלות היומיומיות, שלא לדבר על האוכל המזוהם בכונה והדל מאוד. ללא ספרים ועיתונים או טרנזיסטורים. החיים שם הם לא חיים, כאשר אסור לדבר עם השכן ממול או בצד, ואוי ואבוי לכל מי שמעז להפר מישמעת זו.

של משליך בקבוקהתבערה ממקליליה או משליך-האבן מהקסבה של שכם, שמילאו את חובתם הלאומית במסגרת המאבק העממי הכולל כנגד הכיבוש, דבר שהוא לגיטימי וחוקי בעיני כל העולם (חוץ מישראל). ובו בזמן לא מתרגשים, ואפילו מעוררים ומזמנים לכנסת (בית-החוק בישראל) אחד כמו בן-שימול, הרוצח מטיל-הלאו, או ההוא, רוצח הילדה מכפל-חארת', או הרוצח מכפר-בורקין, או זה מכבישגהה, שלא לדבר על אנשי אייגון הטרור הישראלי (המתחרת')

שם החיים הם בלתי-נסבלים לחלוטין. שם גרים האסירים בתוך קוביות-בטון נמוכות, שהן בעצם תנורים בקיץ ומקררים בחורף, ואשר אין בהן חלונות חוץ מהריצים של 12 סנטימטרים לכונן 30 סנטימטרים אורך מתחת לתיקרה, ושלא יעילים לשום דבר חוץ מלחדירת עקבים וכל מיני זוחלים מידבריים אחרים שהאסבסט לא מונע בערם. שלא לדבר על החצר הקטנה ששיטחה אינו גדול משטח חדר אחד בכל-ארמלה. אין אנו הולכים לבקש חנינות או להמתין

יות הבסיסיות של האסירים, הקשורים בתנאי-מחיתם הקשים מאוד. חלק גדול מהציבור הישראלי חסר כל מיי-דע על חיי האסיר הפלסטיני הביטחוני והפרי-ליטי בין כתלי הכלא. אולי מעטים יודעים מעט מאוד על תנאי-חיהם של האסירים, ורבים הם אשר סבורים שלאחר כתבה אחת מכוונת, שראו בטלוויזיה הישראלית, יכולים להכיר את האמת על תנאי-מחיתם של האסירים הפוליטיים והביטחוניים. אמנם אסור להמעט מחשיבותם של כלי-התיקשורת,

האסירים אוכלים את ארוחותיהם כשהם יושבים על ריצפת התאים... אין אסיר יכול ללחוץ את ידה של אמו או של אשתו או אפילו לגעת בילדיה... בכלא נכחה האסירים גרים בקוביות-בטון נמוכות, שהן תנורים בקיץ ומקררים בחורף... החריצים משמשים רק לחדירת עקבים וזוחלים מידבריים... היציאה לטיול בחצר רק בידיים הנבולות מאחור וברגליים נבולות בערשרות עבות

על כל פנים, אם מתכוונים לקבור חלק מאיתנו חיים שם, אנו לא נרשה זאת. משום שאנו מיקשה אחת, וצריך להתייחס אלינו כך. לא נסכים לקרוע איברים מהגוף שלנו, ולא נאפשר לאף אחד לחלק אותנו לגזרים. החיים בכלא ניצן עלולים להצית את כל שאר בתי-הסוהר הביטחוניים, ולא ניתן למיין אותנו ולקבוע מי רצח ברם קר ומי ברם הם, משום שאין בנו רוצחים, וכולנו לוחמים, וכל אחד תרם את חובתו הלאומית בצורה שהוטי-לה עליו, או כפי שראה זאת בזמנו, ואנו נחרים שם בדעתנו ללחום עד הסוף, ואם יש מישוה שהחליט לפתוח חזית חדשה, אזי תהיה חזית חמה מאוד, שיפלו בה חללים רבים. ומי ששי-כח עימות קודם, כדאי לו לזכור שהחזית היום היא אחידה, והרבה יותר.

שנכנסו וטכנו באוניברסיטה בחברון והתכוור נו לפוצץ אוטובוסים מלאים בקנאים ונשים וסוף. או זה שהוביל את חבלת-המישטרה סלימן חרבאוי אל העיוורון בכונה תחילה, ולא טרח אפילו להזהיר, והרשימה ארוכה מאוד. מבלי להזכיר את הרוצחים ברישיון, כמו רוצחיו של האני אל-שאמי מג'יבליה, חיילי גיבנתי, או את הצלפים במחנות הפליטים.

לנו שלישי, משום שאין אנו אנשי כהנא או הסירי הרב לווינגר, וגם לא בתחיה"ה או אוהרים של "גנדי", וזה ברור לכל מי שרוד אה את הרברים כתיקנם. משום שאין זה סוד שיש הברל בין אכיפת החוק הישראלי לגבי הערבי לבין אכיפתו לגבי היהודי, מפני שבירשאל, המדינה הדמוקרטית הנאורה, אין הברל בין דם יהודי לבין דם לא-יהודי. לכן אין זה פלא שהפוליטיקאים בישראל מרגישים צמרמורת כאשר רואים את תמונתו

אבל כתבה אחת, ורק אחת, איננה תורמת להעברת האינפורמציה המינימלית הדרושה. אנו, האסירים הפוליטיים והביטחוניים בכתי-הסוהר בישראל, מעוניינים מאוד שד-ציבור הישראלי יתחיל להכיר את האסיר הפלסטיני בתוך כתליה-הכלא ומכל הבחינות. אולם, עלי-מנת להעביר תיאור-מצב אובייקטיבי, עריך שהסברה והגנת ומקיפה, הכוללת את כל התחומים, ואת זה אי-אפשר להעביר עלי-ידי כתבה חצי-רדית של רבע שעה. יש צורך בהסברה רחבה אשר תקיף את חיי הא-סיר לכל אורך היום ולפחות, ולא רק של חצי שעה מתוך 24 שעות ביממה.

האסירים הביטחוניים והפוליטיים

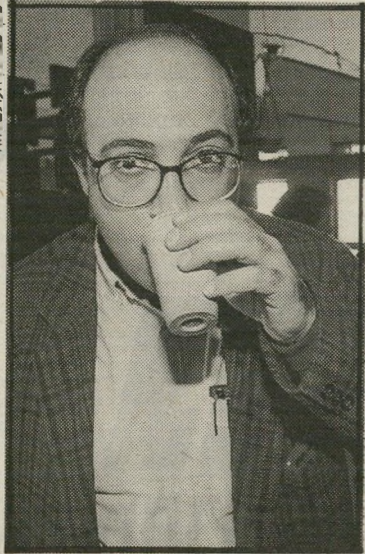

נציב-לשעבר מיימון, הוא הכריז מילחמה

אגב, צריך לזכור שבהיסטוריה של אש"ף לא היה מעשה זוועה בקנה-מידה של קינור דייוויד.

אכל כל זה לא חשוב, משום שיש הברל, כפי שאמרנו, בין העם הנבחר לעמים אחרים, ולעם הנבחר מותר מה שלא מותר לאחרים. הרי זה נבחר.

על כל פנים, ולאור המצב החדש והנוראי, בכת-הסוהר בכלל והמצב באגף החדש בבית מעצר ניצן ברמלה, ואשר החיים שם הם חיים תת-אנושיים ובלתי-נסבלים לחלוטין, כתוצאה ראשונה מהמערכה שמתנהלת נגדנו מלמעלה ובצורה שיטתית ומתחכמת, שהר בילה בסופו של דבר להפרדתם של מיספרי אסירים נבולות ישירות, לאחר תקופת החקירה, ובלי כל קשר לתקופת-מאסרם, או "לעבירה שלהם על החוק" נלקחו כדי לרצות גורמים פוליטיים, כדי להתנקם בהם ובכל-האחרים ורכס פיסית, וזה, כביכול, לפי המל-צת וערת-הפנים של הכנסת.

כתב כהן-הארנוב, מנסים לקבור אותנו חיים

בקיצור, המוות עדיף על חיים כאלה באגף רקפת. משום שאין הם חיים קשים כלכך. שם מנסים לקבור אותם חיים, היות ואין מקום בעולם שהאסיר נמצא בתא 23 שעות בלי אור ובלי אוויר, האוכל מוכנס מתחת לדלת עם שלוש שמיכות רכות ומיזרון-מסרית, היציאה לטיול לחצר היא רק כאשר הידיים

היינו מצפים שהתיקשורת הישראלית "ההגונה" תגלה עניין ותעביר לציבור הישר-אלי תיאור-מצב מקיף וכולל. דהיינו, לתאר באופן ברור ביותר את התנאים הקשים שאנו חיים בהם. את הצפיפות הנוראה בחדרים והעובדה שאסיר סגור במשך 22 שעות בתוך התא. את איכות האוכל וכמותו, את תנאי האכילה הבלתי-אנושיים. להזכיר שאין אנו זכאים לחריר-אוכל, ושהאסירים אוכלים את ארוחותיהם כשהם יושבים על ריצפת התאים. כן, על הארץ.

כמו כן צריך לתאר את החלונות, ואת מצב התאורה והאיורור שאינם, בגלל לוחות-האסבסט שהותקנו כ-30 סנטימטר מבדע לכל חלון. כמו כן להציג את הצינוק ואת אגף האיסקים והחיים הנוראים שם, שלא לדבר על הטיפול הרפואי, או על הביקורים המישפחתיים, שאין האסיר יכול לפחות ללחוץ את ידה של אמו או של אשתו או אפילו לגעת בילדים כל עוד הוא אסיר. מצב זה הוא בכל בתי-הסוהר, ללא יוצא מן הכלל, ואף גרוע מזה בכתי-הסוהר אחרים כמו באשקלון או בחברון, שלא לדבר על נפתח,